

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Asan/7/2017
Identifikačné číslo spisu: 8016200131
Dátum vydania rozhodnutia: 28.03.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:8016200131.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členiek senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): Ing. L. G., narodený dňa XX.XX.XXXX, N., právne zastúpeného: JUDr. František Komka, advokát, Hlavná 27, Prešov, proti žalovanému: Okresný úrad Prešov, Odbor opravných prostriedkov, Nám. Mieru 3, Prešov, za účasti: P. W., narodená dňa XX.XX.XXXX, P. právne zastúpenej: JUDr. Martin Šaffa, advokát, Kalinčiakova 10, Vranov nad Topľou, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. OU-PO-OOP1-2015/036638/FRA zo dňa 22.12.2015, o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 2S/7/2016-65 zo dňa 04.11.2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Zúčastnenej osobe p r i z n á v a nárok na náhradu trov kasačného konania voči sťažovateľovi.

Odôvodnenie

1. Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa ustanovenia § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa sťažovateľ domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-PO-OOP1-2015/036638/FRA zo dňa 22.12.2015, ktorým žalovaný zmenil rozhodnutie orgánu verejnej správy prvej inštancie č. OU-PO-OVVS-2015/001628-30 PR. 2014/1848/Slz zo dňa 30.04.2015 vo výroku o vine žalobcu tak, že konanie v časti vo veci priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa ustanovenia § 49 ods. 1 písm. a/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“), ktorého sa obvinený žalobca mal dopustiť tým, že dňa 17.06.2014 o 10:30 hod. na spoločnom dvore budov na E., pred minimálne štyrmi osobami, v komunikácii so zúčastnenou osobou použil slovné spojenie „prd makový“, čím ublížil zúčastnenej osobe na cti tým, že ju urazil, podľa ustanovenia § 76 ods. 1 písm. a/ zákona o priestupkoch zastavil z dôvodu, že skutok, o ktorom sa koná, nie je priestupkom. Vo zvyšnej časti žalovaný prvoinštančne správne rozhodnutie potvrdil a odvolanie žalobcu zamietol.

2. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia krajský súd konštatoval, že žalovaný ako odvolací orgán sa

náležite a v súlade so zákonom vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu pokiaľ ide o úplné zistenie skutkového stavu veci a zistenia protiprávneho konania zo strany obvineného. Pritom protiprávne konanie žalobcu, ktorým došlo k spáchaniu priestupku ako je uvedené vo výroku prvostupňového rozhodnutia a tak ako je uvedené v zmenenom výroku žalovaného bolo vymedzené úplne a určite. Skutok bol popísaný tak, ako sa v skutočnosti stal. Zistenie skutkového stavu prvostupňovým správny orgánom bolo dostačujúce na riadne posúdenie veci a skutkový stav bol zistený správne, pričom vyplýval z obsahu administratívneho spisu. Žalovaný ako odvolací orgán sa stotožnil so skutkovým stavom, ktorý bol zistený prvostupňovým správny orgánom a dospel k záveru, že tento postupoval v súlade so zákonom.

3. Vo vzťahu k námietkam žalobcu krajský súd uviedol, že s týmito sa žalovaný v odôvodnení svojho rozhodnutia v celom rozsahu vysporiadal, pričom ku každej námietke reagoval a uviedol skutočnosti, ktoré viedli žalovaného ako odvolacieho orgánu k tomu, aby odvolanie žalobcu zamietol a prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu potvrdil.

4. Podľa názoru správneho súdu žalobca nevyvrátil žiadnym hodnoverným spôsobom skutočnosti a skutkový stav, ako bol zistený správny orgánmi. Zo skutkových okolností podľa krajského súdu jednoznačne vyplýva, že priestupku proti občianskemu spolunažívaniu sa dopustil žalobca tak, ako je uvedené vo výroku rozhodnutia správnych orgánov.

5. Na základe skutočností, ktoré boli preukázané z konania správneho orgánu a ktoré sú obsahom administratívneho spisu, ako aj z vyššie uvádzaných dôvodov preto považoval správny súd všetky skutkové okolnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného za správne a popis zisteného skutkového stavu za súladný z obsahom administratívneho spisu, skutkový stav veci za dostatočne a riadne zistený, preto odpoveď žalobcu na pojednávaní dňa 04.11.2016 na otázku sudkyne, či uvedený vulgarizmus voči zúčastnenej osobe použil, tento odpovedal, že nie, súd považoval za zavádzajúce v snahe o zbavenie sa zodpovednosti za svoje konanie a o bagatelizovanie svojho správania sa voči zúčastnenej osobe dňa 17.06.2014.

6. Z obsahu priestupkového spisu, ktorý bol predložený žalovaným, mal súd za bezpochyby preukázané, že správny orgán sa so všetkými relevantnými námietkami uvádzanými žalobcom v priestupkovom konaní vysporiadal a v rozhodnutí žalovaného sú uvedené všetky skutočnosti, ktorými sa zaoberal ako odvolací orgán a reagoval na všetky námietky uvedené v odvolaní žalobcu.

7. K námietkam žalobcu, že prvostupňový správny orgán sa zaoberal otázkou postavenia áut na dvore a tým, ako popísali toto postavenie jednotliví svedkovia, krajský súd konštatoval, že správny orgán v predmetnej veci navyše vykonal dokazovanie za účelom ozrejmienia situácie v deň 17.06.2014 na dvore ul. C.. Podstatnou skutočnosťou však boli slová, ktoré adresoval žalobca zúčastnenej osobe, ktoré sú podstatou tohto konania a boli podstatou aj priestupkového konania a ktoré v prvom rade potvrdila zúčastnená osoba.

8. Čo sa týka námietky právneho zástupcu žalobcu na pojednávaní o neúplnosti administratívneho spisu, nakoľko námietka zaujatosti nebola jeho obsahom, súd dospel k záveru, že o námietke žalobcu zo dňa 13.03.2015 bolo správny orgánom rozhodnuté dňa 09.04.2015, teda v čase pred vydaním prvostupňového rozhodnutia v priestupkovom konaní a z dôvodu, že ide o procesné rozhodnutie o námietke, toto nemusí byť súčasťou administratívneho spisu a nie je ani dôležité pri rozhodovaní súdu. Túto námietku žalobcu preto súd považoval za irelevantnú.

9. Správny súd dospel k právnenému záveru totožnému ako správne orgány a rozhodol, že žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného bolo vydané správne a v súlade so zákonom, pričom nedošlo k porušeniu zákona, ani chránených záujmov žalobcu, preto žalobu ako nedôvodnú zamietol.

10. Rozsudok napadol sťažovateľ kasačnou sťažnosťou z dôvodu, že krajský súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v

takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu, pri čom dôvody kasačnej sťažnosti podľa §440 ods. 1 písm. f/, g/, h/ S.s.p. sú s opisom rozhodujúcich skutočností popísané v sťažnostných bodoch I, II, III.

Sťažnostný bod I.

11. Sťažovateľ uviedol, že žalovaný ako odvolací orgán v odôvodnení svojho rozhodnutia síce správne konštatuje, že na objasnenie a sankcionovanie priestupku musia byť obligatórne naplnené a zistené všetky štyri znaky skutkovej podstaty priestupku, t. j. subjekt, subjektívna stránka, objekt a objektívna stránka. S úvahou, že ak by čo i len jeden znak skutkovej podstaty nebol objasnený, nemožno hovoriť o priestupku. Ak pri niektorej časti skutkovej podstaty existujú pochybnosti a jej existencia nebola preukázaná nad všetku pochybnosť, uplatní sa zásada in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obvineného). Podľa ustanovenia § 49 ods. 1 písm. a/ zákona o priestupkoch sa priestupku dopustí ten, kto inému ublíži na cti tým, že ho urazí alebo vydá na posmech. Priestupok urážky na cti možno spáchať slovným alebo písomným výrokom alebo prejavom. Pojem česť patrí medzi tie základné ľudské pojmy, ktoré je náročné explicitne definovať, česť je to, čím si človek zasluhuje úctu, vážnosť, dôveru. Samotný výrok však nestačí sám o sebe na naplnenie znakov priestupku. Platí totiž pravidlo, že nikto sa nemôže dopustiť urážky, ak sám nevie, že uráža. Páchateľ teda musí vedieť jednak o urážlivosti svojho výroku alebo skutku a jednak jeho zavinenie sa musí vzťahovať na tento výrok alebo skutok, ako aj na následok, t. j. urážku na cti.

12. Vzhľadom k tomu, že slovné spojenie vo výroku rozhodnutia, ktorý bol ponechaný zo strany žalovaného v platnosti, v ničom nesmerovalo voči žiadnej osobe, vrátane poškodenej, čo je zrejme od samého začatia priestupkového konania až do zamietnutia žaloby krajským súdom a sú tu dané pochybnosti, bolo potrebné zo strany všetkých orgánov, ktoré vec prejedávali, postupovať v zmysle zásady in dubio pro reo a celé konanie pre nedostatok naplnenia objektívnej a subjektívnej stránky ako nedôvodné zastaviť.

Sťažnostný bod II.

13. Sťažovateľ uviedol, že ako žalobca vo svojej žalobe na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného sa domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného pre jeho nepreskúmateľnosť a nezrozumiteľnosť pre nedostatok dôvodov ako aj pre nepreskúmateľnosť a neúplnosť spisov správneho orgánu, pričom krajský súd sa s takouto neúplnosťou administratívneho spisu vypořiadal arbitrárne, že takáto námietka a rozhodnutie o nej nemusí byť súčasťou spisu a nie je dôležitá pre rozhodnutie súdu. Podľa doterajšej ustálenej judikatúry za rozhodnutie vydané v súlade so zákonom nemožno považovať rozhodnutie, ktoré je zrozumiteľné len pre správny orgán, ktorý ho vydal. Rozhodnutie musí byť zrozumiteľné aj pre ostatných účastníkov konania, musí uviesť relevantné a dostatočné dôvody, na základe ktorých bolo vydané.

14. Ak správny orgán na preukázanie naplnenia skutkovej podstaty prejedávaného priestupku neodstránil rozpory medzi výpoveďami obvineného z priestupku a jednotlivých svedkov a nevykonal dôkazy na preukázanie ich hodnovernosti, je to dôvod, aby súd rozhodnutie orgánu pre nedostatočne zistený skutkový stav zrušil.

15. Namietal tiež nesprávnosť hodnotenia dôkazov jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti, lebo správny orgán pri hodnotení dôkazov postupoval jednostranne v prospech poškodenej a výlučne v jeho neprospech s odôvodnením, že vypočutí svedkovia, ktorých sťažovateľ navrhol v konaní, sú jeho blízki a známi, sú nehodnoverní.

Sťažnostný bod III.

16. Za výslovne formalistický je potrebné považovať vyslovený právny názor krajského súdu, a to v tom, že k vysloveniu takéhoto právneho názoru v priebehu priestupkového konania nebol produkovaný žiaden hodnoverný dôkaz, ktorý by bol vykonaný v súlade so zákonom, a ktorý by správne orgány aj hodnotili. Úvaha krajského súdu v tomto smere je preto podľa sťažovateľa neakceptovateľná a nemá

oporu v doposiaľ vykonanom dokazovaní.

17. Dodal, že z administratívneho spisu je zrejmé, že dňa 26.08.2014 o 08:02 hod. na mestskej polícii Prešov bola spísaná s jeho osobou zápisnica o podaní vysvetlenia. Z obsahu tejto zápisnice jednoznačne vyplýva, že pred príslušníkom MP (P. F.) sa sťažovateľ odmietol písomne vyjadriť a zápisnicu podpísať a nič iné. Poznamenal, že takúto výpoveď s takýmto obsahom sťažovateľ nikdy do žiadnej zápisnice pred žiadnym orgánom neuviedol, a preto je z procesného hľadiska arbitrárny postup súdu, pokiaľ takúto výpoveď hodnotí a navyiac o ňu opiera svoje rozhodnutie.

18. Za ďalší formalistický postup zo strany súdu považoval aj odôvodnenie rozsudku v tom, že jeho odpoveď na pojednávaní konanom 04.11.2016 na otázku sudkyne, či uvedený vulgarizmus voči zúčastnenej osobe použil, (na čo sťažovateľ odpovedal „nie“) súd považoval za zaväzujúce v snahe o zbavenie sa zodpovednosti za svoje konanie a bagatelizovanie svojho správania sa voči zúčastnenej osobe dňa 17.06.2014. Takto vyslovený právny názor zo strany krajského súdu, ktorý v ničom nemá oporu a nebol na to hodnoverným a zákonom procesne prípustným spôsobom vykonaný dôkaz, je podľa sťažovateľa arbitrárny a ústavne neudržateľný.

19. Ďalším sťažnostným dôvodom z procesného hľadiska podľa názoru sťažovateľa je aj to, že žalovaný ako odvolací orgán v správnom konaní tým, že v bode I bod 1 rozhodnutia zmenil prvoinštančné rozhodnutie (vypustenie slovného spojenia „prd makový“ z dôvodu, že skutok, o ktorom sa koná nie je priestupkom, konanie zastavil), takýmto spôsobom zastavil celé konanie o priestupku v rámci zachovania totožnosti skutku a nemohol rozhodnúť tak, ako to vyplýva z bodu II jeho rozhodnutia.

20. Záverom sťažovateľ konštatoval, že vydaný rozsudok krajského súdu je porušením ústavnoprávne a medzinárodnoprávne garantovaných základných princípov (zásad), materiálneho právneho štátu, najmä princípu materiálnej spravodlivosti a materiálnej ochrany zákonnosti vrátane princípov riadneho a spravodlivého procesu, princípu právnej istoty, princípu predvídateľnosti práva vrátane predvídateľnosti rozhodnutí orgánov verejnej moci ako aj princípu ochrany legitímnych očakávaní, že právo nemôže vzniknúť z bezprávia a nespravodlivosti. Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhol, aby kasačný súd zrušil rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

21. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti vyjadril v podaní zo dňa 07.03.2017, v ktorom uviedol, že zotráva na skutkovej a právnej argumentácii uvedenej v napadnutom rozhodnutí, vo vyjadrení k žalobe sťažovateľa a na dôvodoch uvádzaných v priebehu pojednávania pred krajským súdom.

22. V ďalšom uviedol, že v priestupkovom konaní boli vykonané všetky relevantné dôkazy, ktoré hodnoverne preukazujú protiprávne konanie sťažovateľa. O vine sťažovateľa nemal žalovaný žiadne pochybnosti, v priestupkovom konaní bol dostatočne a správne zistený skutočný stav veci. Konaním sťažovateľa došlo k naplneniu všetkých obligatórnych znakov skutkovej podstaty priestupku podľa ustanovenia § 49 ods. 1 písm. a/ zákona o priestupkoch - priestupku sa dopustil sťažovateľ (subjekt), sťažovateľ dňa 17.06.2014 na dvore C. ulica pred minimálne štyrmi osobami v komunikácii so zúčastnenou osobou použil slovo „piča“, čím jej ublížil na cti tým, že ju urazil (subjektívna stránka), predmetom ochrany bolo občianske spolunažívanie (objekt) a konaním sťažovateľa bolo narušené občianske spolunažívanie (objektívna stránka).

23. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti žalovaný odmietol všetky sťažnostné body sťažovateľa uvedené v kasačnej sťažnosti. Stotožnil sa s názorom krajského súdu, že sťažovateľ nevyvrátil žiadnym hodnoverným spôsobom skutočnosti a skutkový stav, ktorý bol zistený správnymi orgánmi. Zo skutkových okolností jednoznačne vyplýva, že priestupku proti občianskemu spolunažívaniu sa dopustil sťažovateľ tak, ako bolo uvedené vo výroku rozhodnutia žalovaného. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalovaný navrhol, aby príslušný senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky po preskúmaní kasačnú sťažnosť sťažovateľa zamietol, pretože nie je dôvodná.

24. Sťažovateľ reagoval na vyjadrenie žalovaného ku kasačnej sťažnosti, a to v podaní zo dňa

21.04.2017, v ktorom uviedol, že správny orgán svojou konštatáciou vo vyjadrení potvrdzuje jeho obranu a právnu argumentáciu spočívajúcu v tom, že samotný výrok nestačí sám o sebe na naplnenie znakov priestupku, pretože platí pravidlo, že nikto sa nemôže dopustiť urážky, ak sám nevie, že uráža. Pri výklade tohto pravidla treba vychádzať z toho, že páchatel musí vedieť jednak o urážlivosti svojho výroku alebo skutku a jednak jeho zavinenie sa musí vzťahovať na tento výrok alebo skutok ako aj na následok, t. j. urážku na cti. Uviedol, že slovo „piča“ pri komunikácii so zúčastnenou osobou, ktorá je zamestnankyňou spoločnosti, ktorá je vlastníkom susediacej nehnuteľnosti nikdy priamo na jej adresu, resp. osobu nevyslovil, čím by jej mal spôsobiť urážku na cti, o čom svedčí aj formulácia a špecifikácia samotného skutku, ktorý je sťažovateľovi kladený za vinu, použil len slovo „prd makový“ s čím sa žalovaný ako odvolací priestupkový orgán vyporiadal tak, že v tejto časti toto slovné spojenie zmenil v napadnutom výroku a ponechal v platnosti len zvyšnú časť výroku.

25. Opätovne sa vyjadril, že považuje za formalistický prístup dotknutých orgánov štátnej správy vrátane súdu, že svoje rozhodnutia opreli o dôkaz, ktorý nebol vykonaný predpísaným a zákonným spôsobom, o nejakú zápisnicu, spísanú policajtom mestskej polície na P. ulici v U., ktorú nikdy ako vypočúvaná osoba nepodpísal, takéto skutkové okolnosti z neexistujúcej zápisnice ani nevyplývajú a pokiaľ ide o reprodukovanosť výpovede mestskeho policajta, je to nepravdivé, takýto dôkaz zo strany správneho orgánu jeho výsluchom nebol vykonaný, preto nemôže byť žiadnym spôsobom hodnotený, dokonca nemôže byť dôkazom, o ktorý krajský súd opiera svoje rozhodnutie. Pokiaľ tomu tak nie je, je potrebné postupovať a aplikovať zásadu „in dubio pro reo“, teda v prospech obvineného. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhol, aby bolo jeho kasačnej sťažnosti vyhovené.

26. Ku kasačnej sťažnosti sťažovateľa sa vyjadrila aj zúčastnená osoba, a to v podaní zo dňa 27.04.2017. K údajnému nesprávnemu procesnému postupu krajského súdu uviedla, že sťažovateľ žiadnym spôsobom bližšie nešpecifikoval, v čom konkrétne má spočívať toto údajne porušenie jeho procesných práv. Krajský súd v konaní postupoval v súlade so zákonom, pričom sťažovateľovi ako aj jeho právnenému zástupcovi bolo riadne umožnené uplatňovať všetky ich procesné práva, čo sťažovateľ, resp. jeho právny zástupca aj náležite využil. Dodala, že akékoľvek námietky sťažovateľa k rozsahu dokazovania sú irelevantné, nakoľko rozsah doplnenia dokazovania závisí iba od úvahy súdu.

27. Čo sa týka námietok sťažovateľa k spôsobu prešetrovania a dokazovania správnym orgánom v priestupkovom konaní, konštatovala, že správny orgán vykonával dokazovanie objektívne a nezaujato tak v prospech aj v neprospech obvineného z priestupku, pričom úplne a presne zistili skutkový stav veci a to vykonaním a správnym hodnotením všetkých dostupných dôkazov, pričom postupoval zákonným, ale aj spravodlivým a logickým postupom. Správny orgán sa nad rámec zákonnej povinnosti zaoberal každou námietkou sťažovateľa, a to aj zjavne neopodstatnenou, pričom dostatočne podrobne objasnil postup jeho konania a hodnotenia dôkazov, ako aj úvahy, ktorými sa riadil a na základe ktorých dospel k rozhodnutiu. Z rozsahu dokazovania vykonaného správnym orgánom, ako aj z vyjadrení sťažovateľa je podľa zúčastnenej osoby zrejmé, že v danej veci už ani neexistujú iné relevantné dôkazy, ktoré by bolo možné vykonať a ktoré by mohli podstatným spôsobom ovplyvniť zistený skutkový stav veci.

28. Vo vzťahu k námietkam žalovaného voči výroku preskúmaného rozhodnutia a jeho formulácii poznamenala, že tieto sú najmä v nadväznosti na zistený skutkový stav veci a doznanie sa sťažovateľa pre danú vec irelevantné. Mala za to, že sám sťažovateľ potvrdil (a to nepriamo aj v kasačnej sťažnosti), že v rozhovore so zúčastnenou osobou použil nadávku „piča“, pričom v súčasnosti už uvádza, že toto hanlivé označenie nebolo adresované priamo jej.

29. K námietke zaujatosti voči správnenému orgánu, ako ďalšieho dôvodu kasačnej sťažnosti, iba poukázala na vyjadrenie samotného správneho orgánu, ktorý toto podanie sťažovateľa posúdil podľa jeho obsahu ako sťažnosť na postup správneho orgánu a následne túto sťažnosť takto aj posudzoval a rozhodoval o nej.

30. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti vyjadrila zúčastnená osoba názor, že žiadny z dôvodov uvedených sťažovateľom v podanej kasačnej sťažnosti neopodstatňuje zrušenie alebo zmenu

napadnutého rozsudku krajského súdu a skutočný dôvod iniciovania tohto správneho súdneho konania o preskúmanie rozhodnutia je prebiehajúce súdne konanie o vyporiadanie spoluvlastníctva k nehnuteľnosti, na ktorej k priestupku došlo, čo potvrdil aj právny zástupca sťažovateľa na pojednávaní pred krajským súdom, ako aj v podanej správnej žalobe. Krajský súd správne právne posúdil danú vec, nakoľko žalovaný správny orgán ako aj prvostupňový správny orgán v napadnutom priestupkovom konaní postupovali zákonným spôsobom, presne a úplne zistili skutočný stav veci a napadnuté rozhodnutie spĺňa všetky zákonné podmienky, a preto navrhla, aby kasačný súd predmetnú kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol a priznal jej náhradu trov konania.

31. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ včas (§ 443 ods. 1 S.s.p.), je prípustná (§ 439 S.s.p.) a bola podaná oprávneným subjektom (§ 442 ods. 1 S.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačnú sťažnosť je potrebné ako nedôvodnú zamietnuť. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 28. marca 2018 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

32. Predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok krajského súdu, ktorým zamietol žalobu, ktorou sa sťažovateľ domáhal ochrany svojich práv proti rozhodnutiu žalovaného č. OU-PO-OOP1-2015/036638/FRA zo dňa 22.12.2015, ktorým v časti zmenil rozhodnutie orgánu verejnej správy prvej inštancie č. OU-PO-OVVS-2015/001628-30 PR. 2014/1848/Slz zo dňa 30.04.2015 a vo zvyšnej časti prvoinštančné správne rozhodnutie potvrdil a odvolanie sťažovateľa zamietol, a preto primárne v medziach kasačnej sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného a orgánu verejnej správy prvej inštancie, najmä z toho pohľadu, či kasačné námietky sťažovateľa sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ zákona o priestupkoch (v znení účinnom do 31.05.2015), priestupku sa dopustí ten, kto inému ublíži na cti tým, že ho urazí alebo vydá na posmech.

Podľa § 49 ods. 2 zákona o priestupkoch (v znení účinnom do 31.05.2015), za priestupok podľa odseku 1 písm. a) možno uložiť pokutu do 33 eur, za priestupok podľa odseku 1 písm. b) až d) a písm. f) pokutu do 99 eur a za priestupok podľa odseku 1 písm. e) pokutu do 331 eur.

33. Kasačný súd z obsahu administratívneho spisu žalovaného (zo Správy o výsledku objasňovania priestupku zo dňa 27.08.2014) zistil, že sťažovateľ mal dňa 17.06.2014 v čase o 10:30 hod. na Ul. C. v U. na nádvorí slovné uraziť zúčastnenú osobu tým, že vyslovil, že je piča. Na podklade uvedenej správy o výsledku objasňovania priestupku začal orgán verejnej správy prvej inštancie konanie o priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. a/ zákona o priestupkoch, zo spáchania ktorého bol podozrivý sťažovateľ.

34. Vychádzajúc z výsledkov šetrenia (Správa o výsledku objasňovania priestupku zo dňa 27.08.2014; výsluchy svedkov navrhnutých sťažovateľom ako aj zúčastnenou osobou; náčrty, ktoré svedkovia vyhotovili pri svojom výsluchu; mailová komunikácia zo dňa 17.06.2014) vydal orgán verejnej správy prvej inštancie rozhodnutie č. OU-PO-OVVS2-2015/001628-30 PR. 2014/1848/Slz zo dňa 30.04.2015, v ktorom rozhodol, že sťažovateľ je vinný zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. a/ zákona o priestupkoch, ktorého sa dopustil tým, že dňa 17.06.2014 o 10:30 hod. na spoločnom dvore budov na E., pred minimálne štyrmi osobami, v komunikácii so zúčastnenou osobou použil slovo „piča“ a slovné spojenie „prd makový“, čím ublížil zúčastnenej osobe na cti tým, že ju urazil, za čo mu bola podľa § 11 ods. 1 písm. b/ s prihliadnutím na § 49 ods. 2 zákona o priestupkoch

uložená sankcie - pokuta vo výške 15 eur. Z odôvodnenia rozhodnutia orgánu verejnej správy prvej inštancie vyplýva, že k vyššie uvedenému záveru dospel prvoinštančný správny orgán na základe vykonaného dokazovania, pričom každý dôkaz vyhodnotil jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, preto mal za preukázané, že sťažovateľ dňa 17.06.2014 na spoločnom dvore budov C., pred minimálne štyrmi ďalšími osobami (mužmi), oslovil zúčastnenú osobu (ženu) a komunikoval s ňou takým tónom a spôsobom, že vzbudil pozornosť tam prítomných osôb, pričom v tejto komunikácii použil slovo „piča“ a slovné spojenie „prd makový“. Orgán verejnej správy prvej inštancie uložil sťažovateľovi pokutu v dolnej hranici vo výške 15 eur za priestupok proti občianskemu spolunažívaniu, pričom predmetom jeho útoku bola žena, na ktorú útočil sťažovateľ v prítomnosti minimálne štyroch mužov, pričom vo vzťahu k skutku neprejavil žiadnu ľútosť a ani snahu sa napadnutej žene ospravedlniť.

35. Na podklade podaného odvolania voči rozhodnutiu orgánu verejnej správy prvej inštancie rozhodol žalovaný tak, že prvoinštančné správne rozhodnutie zmenil vo výroku o vine sťažovateľa tak, že konanie v časti vo veci priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa ustanovenia § 49 ods. 1 písm. a/ zákona o priestupkoch, ktorého sa sťažovateľ mal dopustiť tým, že dňa 17.06.2014 o 10:30 hod. na spoločnom dvore budov na E., pred minimálne štyrmi osobami, v komunikácii so zúčastnenou osobou použil slovné spojenie „prd makový“, čím ublížil zúčastnenej osobe na cti tým, že ju urazil, podľa ustanovenia § 76 ods. 1 písm. a/ zákona o priestupkoch zastavil z dôvodu, že skutok, o ktorom sa koná, nie je priestupkom s tým, že vo zvyšnej časti prvoinštančné správne rozhodnutie potvrdil a odvolanie sťažovateľa zamietol. V odôvodnení sa žalovaný vysporiadal s odvolacími námietkami sťažovateľa, poukázal na to, že orgán prvej inštancie správne vyhodnotil jednotlivé výpovede sťažovateľa, zúčastnenej osoby a svedkov samostatne a vo vzájomnej súvislosti, na základe čoho dospel k záveru, že odvolaniu sťažovateľa nemožno priznať úspech.

36. Krajský súd rozhodujúc o správnej žalobe na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného kasačnou sťažnosťou napadnutým rozsudkom žalobu zamietol. Z odôvodnenia rozsudku správneho súdu vyplýva, že krajský súd dospel k právnemu záveru totožnému ako dospelí orgány verejnej správy a preto rozhodol, že žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného bolo vydané správne a v súlade so zákonom, pričom nedošlo k porušeniu zákona, ani chránených záujmov sťažovateľa.

37. Sťažovateľ podanie kasačnej sťažnosti odôvodnil tým, že krajský súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, zároveň rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, pričom sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu. V kasačnej sťažnosti zároveň namietal, že sa nemohol dopustiť urážky, ak sám nevedel, že niekoho uráža; súčasne poukázal na nepreskúmateľnosť a nezrozumiteľnosť rozhodnutia žalovaného pre nedostatok dôvodov ako aj pre nepreskúmateľnosť a neúplnosť spisov žalovaného s tým, že ak žalovaný neodstránil rozpory medzi výpoveďami sťažovateľa a jednotlivých svedkov a nevykonal dôkazy na preukázanie ich hodnovernosti, je to dôvod, aby súd rozhodnutie žalovaného pre nedostatočne zistený skutkový stav zrušil; tiež namietal formalistický postup krajského súdu ako aj jeho formalistický právny záver, ktorý podľa sťažovateľa nemá v ničom oporu, je arbitrárny a ústavne neudržateľný.

38. Kasačný súd konštatuje, že v konaní má za nesporne preukázané, že sťažovateľ sa priestupku dopustil tak, ako to bolo ustálené orgánmi verejnej správy - orgány verejnej správy, a teda aj žalovaný, správne vyhodnotili dôkazy a zistili, že sťažovateľ sa svojim konaním dopustil priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. a/ zákona o priestupkoch. Správne postupovali, ak hodnotili každý dôkaz jednotlivo a všetky v ich vzájomnej súvislosti, pričom tento ich proces bol ovládaný zásadou voľného hodnotenia dôkazov, ktorý predstavuje myšlienkový postup, pri ktorom na základe logických úsudkov a po starostlivom zvážení všetkých dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia orgánom verejnej správy. Zásada voľného hodnotenia dôkazov však v žiadnom prípade neznamená ľubovôľu zo strany orgánu verejnej správy. V odôvodnení rozhodnutia je orgán verejnej správy povinný uviesť skutočnosti, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie, ako sa zhodnotili vykonané dôkazy, vrátane odôvodnenia skutočnosti, prečo niektoré dôkazy neboli vykonané. Toto odôvodnenie musí byť relatívne podrobné; nestačí uviesť iba to, aké dôkazy boli vykonané, ale musí byť

uvedené aj hodnotenie týchto dôkazov, pričom orgán verejnej správy musí zdôvodniť, ktoré skutočnosti má dokazovaním jednoznačne preukázané, resp. do akej miery bola určitá skutočnosť preukázaná. Absencia takéhoto postupu by robila rozhodnutie nepreskúmateľným. V preskúvanom prípade však orgány verejnej správy oboch inštancií postupovali v zmysle uvedeného, na základe vykonaných dôkazov dostatočne zistili skutkový stav, svoje rozhodnutia náležitým, podrobným a zrozumiteľným spôsobom odôvodnili a vysporiadali sa so všetkými relevantnými námietkami účastníkov konania.

39. K námietke sťažovateľa, že sa nemohol dopustiť priestupku, pretože jeho konanie nenaplnilo znaky priestupku (nikto sa nemôže dopustiť urážky ak sám nevie, že uráža) kasačný súd uvádza, že zo Správy o výsledku objasňovania priestupku zo dňa 27.08.2014 jednoznačne vyplýva, že sťažovateľ zúčastnenej osobe adresoval „že je piča“. Obdobný záver vyplýva aj zo svedeckých výpovedí dôveryhodných svedkov. V zápisnici z ústneho pojednávania zo dňa 04.11.2016, kedy bol k veci vypočutý sťažovateľ tento síce uviedol „... som bol prekvapený, že také niečo som povedal a v podstate nič také som nepovedal...“, no z kasačnej sťažnosti sťažovateľa nepriamo vyplýva, že slovo „piča“ v rozhovore so zúčastnenou osobou použil, akurát sťažovateľ argumentoval, že toto nesmerovalo voči žiadnej osobe. V súvislosti s uvedeným dáva kasačný súd do pozornosti, že nemá dôvod pochybovať o pravdivosti v administratívnom spise žalovaného založenej Správy o výsledku objasňovania priestupku zo dňa 27.08.2014, ktorej autenticitu sťažovateľ v kasačnej sťažnosti napáda, zatiaľ čo z podaní sťažovateľa nevyplýva jednota jeho vyjadrení, práve naopak, tieto vykazujú zjavné rozpory. Podľa názoru kasačného súdu sa sťažovateľ týmto spôsobom len snaží vyvinieť zo zodpovednosti za spáchaný priestupok. Vzhľadom na uvedené vyhodnotil kasačný súd námietku sťažovateľa ako nedôvodnú.

40. Kasačný súd za nedôvodnú a irelevantnú považoval tiež námietku sťažovateľa ohľadom formalistického postupu krajského súdu ako aj vysloveného právneho názoru, pretože má za preukázané, že správny súd postupoval v zmysle príslušných zákonných ustanovení a jeho rozhodnutie vychádza zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci.

41. Kasačný súd považuje za dôležité zdôrazniť, že v prerokúvanom prípade len tvrdenia sťažovateľa, ktorými namietal nesprávnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy stáli proti dôkazným prostriedkom obsiahnutým v spisovom materiáli, ktoré v zásade neboli spochybnené. Kasačný súd má zato, že krajský súd dospel k správnym a nepochybným záverom o zákonnosti rozhodnutia žalovaného i jemu predchádzajúceho rozhodnutia orgánu verejnej správy prvej inštancie. Nemožno nič vyčítať krajskému súdu, ktorý sa podrobne zaoberal všetkými žalobnými námietkami a dospel k správne mu názoru, že preskúvaným rozhodnutím žalovaného nedošlo k porušeniu zákona, pričom svoj právny záver, s ktorým sa kasačný súd stotožnil, aj náležitým spôsobom odôvodnil.

42. Kasačný súd zdôrazňuje, že sťažovateľ nevyvrátil žiadnym hodnoverným spôsobom skutočnosti a skutkový stav, ktorý bol zistený orgánmi verejnej správy, a s ktorými sa stotožnil aj krajský súd, a preto za takýchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru kasačného súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutkového stavu veci. Preto, ak krajský súd dospel k záveru, že skutkový stav veci bol v správnom konaní spoľahlivo zistený a postup ako aj rozhodnutia orgánov verejnej správy v oboch inštanciách považoval za súladné so zákonom, bolo potrebné rozhodnutie súdu, ktorým zamietol žalobu sťažovateľa, považovať za správne.

43. Kasačný súd sa tak v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými zisteniami orgánov verejnej správy ako aj s ich právnym posúdením, v konaní, ani v rozhodnutiach týchto orgánov nezistil porušenie žiadneho z ustanovení Správneho poriadku ani iného právneho predpisu. Správne rozhodnutia oboch inštancií obsahujú všetky náležitosti v zmysle § 47 Správneho poriadku, výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, v odôvodnení orgány verejnej správy uviedli skutočnosti, ktoré boli podkladom rozhodnutia, akými úvahami boli vedené pri hodnotení dôkazov a ako sa vyrovnali s návrhmi a námietkami sťažovateľa a s jeho vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

44. V zmysle uvedeného považuje kasačný súd zistenie skutkového stavu na posúdenie veci za

dostačujúce. Kasačný súd uvádza, že rovnako má za nesporný skutkový stav tak, ako ho v podrobnostiach opísal krajský súd v preskúmanom rozhodnutí. Kasačný súd po oboznámení sa s pripojeným súdnym a administratívnym spisom musí konštatovať, že v predmetnej veci nebolo možné postupovať inak, ako súhlasiť so závermi prijatými krajským súdom v napadnutom rozhodnutí, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je v súlade so zákonom, nakoľko krajský súd sa posudzovanou vecou dôsledne zaoberal a vyvodil správne skutkové aj právne závery, ktoré aj náležite odôvodnil a s ktorými sa kasačný súd v celom rozsahu stotožňuje (viď vyššie).

45. Kasačný súd dospel zhodne ako krajský súd k záveru, že orgány verejnej správy oboch inštancií postupovali v danej veci v intenciách citovaných právnych noriem, pre svoje rozhodnutie si zadovážili dostatok skutkových podkladov, na základe ktorých náležitým spôsobom zistili skutkový stav a aplikáciou relevantných zákonných ustanovení zo skutkových okolností vyvodili správny právny záver, a preto krajský súd nepochybil, keď žalobu sťažovateľa zamietol.

46. Pokiaľ teda krajský súd vyhodnotil námietky sťažovateľa proti rozhodnutiu žalovaného za nedôvodné a rozhodnutie žalovaného považoval za súladné so zákonom a žalobu sťažovateľa podľa § 190 S.s.p. zamietol, kasačný súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením jeho rozhodnutia.

47. Po preskúmaní podanej kasačnej sťažnosti kasačný súd konštatuje, že s právnymi námietkami sťažovateľa sa krajský súd v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na kasačnom súde, a preto námietky uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil ako také, ktoré neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť podľa § 461 S. s. p. ako nedôvodnú zamietol.

48. O náhrade trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že sťažovateľovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, nárok na ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 167 ods. 1 S. s. p.) a rovnako ju nepriznal ani žalovanému (§ 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 168 S. s. p.). Kasačný súd priznal nárok na náhradu trov kasačného konania zúčastnenej osobe vzhľadom na jej úspech v konaní voči neúspešnému sťažovateľovi (§ 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 168 S.s.p.).

49. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijal rozsudok jednomyselne (§ 139 ods. 4 S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.